

fremført af ham maatte det være en Bebrejdelse imod den tidligere Regering og dens Partier. Hvis Hr. Drachmann vil slaa efter i Rigsdagstidende for 1917, vil han imidlertid opdage, at samtlige Medlemmer af begge Rigsdagens Ting har været enige om at gennemføre de Foranstaltninger, der da blev truffet med Hensyn til Smørprisen og Flæskeprisen. Ved Loven om Befolkningens Forsyning med Smør og Flæsk m. v. vedtaget i Efteraaret 1917 blev det bestemt, at Regeringen skulde indtræde med en stor Risiko overfor Producenterne af Smør og sikre dem en betydelig Pris for Smørret, og samtidig tilsagdes der Forbrugerne Smør til en lavere Pris end den, der var tilsagt Producenterne. Regeringen var pligtig at overtage Smørret, og der blev kun en ringe Mængde til Eksport. At denne ringe Mængde kunde sælges ude paa de forskellige Markeder til en højere Pris end den, Producenterne fik, vidste man saa nogenlunde paa Forhaand, men hvor højt Prisen kunde stige over det, Regeringen betalte, vidste man ikke noget om. Jeg kan anføre som Eksempel, at da Sagen var til Behandling i Landstinget, og dette høje Tings Udvalg afgav Betænkning derover, blev det udtrykkelig i Betænkningen anført, at Statens Risiko kunde løbe op til 60 Mill. Kr. Hvis Hr. Drachmann havde gjort sig den Ulejlighed at undersøge denne Sag til Bunds, vilde han ikke kunne finde nogen Beføjelse til at rette noget Angreb hverken mod den overordentlige Kommission eller mod den tidligere Regering i denne Sag, og saa meget mindre imod den overordentlige Kommission, som det jo egentlig slet ikke var denne, der var primus motor i Sagen. Det var egentlig Ernæringsraadet, der havde Initiativet; den overordentlige Kommission blev ganske naturligt taget med paa Raad, men det var der mange andre Institutioner, der blev. Jeg skal saaledes nævne det staaende Landbrugsudvalg, Smørekspertudvalget, Danske Mejeriforeningers Fællesorganisation, Andelsslakterierne og Københavns Kommune, alle disse Institutioner blev taget med paa Raad. Og i Bemærkningerne til Lovforslaget, der blev fremsat her i Folketinget den 14. November 1917, vil man finde, at der var stillet et formeligt Lovforslag op, og blandt Forslagsstillerne var den nuværende Landbrugsminister og det ærede Medlem fra Sæby, Hr. Pinstrup; jeg selv var ogsaa deriblandt, og der var ogsaa Medlemmer af det konservative Folkeparti. Alle disse indstillede til Ministeriet, at saaledes skulde

Loven bygges op, og Loven blev ogsaa bygget op paa de Principper, som Indstillingsudvalget havde anført. Det er derfor fuldkomment urimeligt, at et Medlem af det konservative Folkeparti nu her i Rigsdagen fremsætter Bebrejdelser mod den overordentlige Kommission og mod Regeringspartierne for at have anlagt den Politik, der her er Tale om. Der var paa det Tidspunkt ikke en, der gjorde nogen Indvending derimod; det var en ganske naturlig Politik, den danske Rigsdag paa det Tidspunkt anlagde, da Talen var om Befolkningens Forsyning med Fedtstoffer.

Efter disse Bemærkninger skal jeg vende mig til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Minister var utilfreds med mine Bemærkninger angaaende hans Svar paa det, jeg havde fremført. Han sagde, at jeg havde ikke været retfærdig i min Bedømmelse af det Svar, han gav mig. Jeg vil nu til den højtærede Indenrigsminister sige, at hans Tale i Dag var efter min Opfattelse meget forsonlig, og det lød jo overmaade tiltalende nu fra Ministerbænken at høre, at man forventede, at der ikke skulde tages partipolitiske Hensyn, naar hele det vanskelige Brændselsspørgsmaal skulde bedømmes; den højtærede Minister haabede paa, at Kræfter fra de forskellige Sider vilde medvirke til at faa Spørgsmaalet løst. Men denne Tale stod i en skærende Modsætning til den afvisende Tale, den højtærede Landbrugsminister holdt. Den højtærede Landbrugsministers Tale var af en helt anden Beskaffenhed, den var i Virkeligheden en fuldstændig Overstregning, en Udslettelse af det, som den højtærede Indenrigsminister havde fremført. Den højtærede Landbrugsminister rettede mange stærke Angreb paa de Mænd, der i sin Tid var med til at træffe Bestemmelse om Fragtreguleringen. Jeg var selv med hertil, og det kostede os betydelige Anstrengelser at faa denne Regulering tilvejebragt, men da den var blevet tilvejebragt, blev der fra alle Sider udtalt Tilfredshed med en saadan Regulering. Ogsaa Mænd fra Venstre var med til at træffe Bestemmelse om denne Regulering, og den har utvivlsomt i væsentlig Grad bidraget til at holde Priserne paa Foderstoffer nede. Men hvad er nu Takken for dette Arbejde? Takken derfor en en Tilkendegivelse fra den højtærede Landbrugsminister om, at han hurtigst muligt vil se at faa det hele smidt over Bord, og hans Tale var i øvrigt af den Beskaffenhed, at vi, der har med de regulerende Foranstaltninger at gøre, i Grunden ikke kan faa anden Opfattelse end